

Punkt gaaet en anden Vej end her. Det norske „Morgenbladet“, som — hvad jeg vil gøre opmærksom paa — er et Højreblad, skriver: „Ved den norske Regerings Resolution af 24. November er afskaffet Uniformer for Regeringens Medlemmer, Statssekretæren, Ekspeditionschefer, Bureauchefer og kongelige Fuldmægtige. Spørgsmaalet om videre Indskrænkning af Uniformsvæsenet vil blive optaget til nærmere Behandling af de forskellige Departementer.“ Og Bladet, der som nævnt er et Højreblad, tilføjer: „Denne Afgørelse fortjener Billigelse.“ Saaledes ser altsaa ikke alene Venstre i Norge, men ogsaa Højre i Norge paa denne Sag, og jeg skal der gøre opmærksom paa, at den norske Regeringschef er en Højremand. Det er ingen Venstremand, der sidder deroppe og gør disse demokratiske Ting, og det er heller ingen fattig Skolelærer, som er kommen fra et tarveligt Hjem, hvor han har faaet det Indtryk, at man skal være beskeden og jævn, men det er en Højremand og Millionær, som ikke des mindre tager demokratisk paa Sagerne og reformerer saa demokratisk, nu da Norge skal være selvstændigt.

Det forbavser mig, at den højtærede Venstregering her i Landet har haft saa ringe Evne til at gaa i Spidsen for Demokratiet. Hvor let vilde den ikke have kunnet vinde Laurbær ved den Slags Reform. Vi kende den højtærede Konseilspræsident og ved, at han personlig er en højt elskværdig Mand med store Evner til at tage Folk om Hjertet og vinde Popularitet. Hvis han vilde have været Gennembrudsmand blot paa disse Punkter, hvor populær vilde han da ikke være bleven. Hvor vilde der ikke have staaet en Glorie om ham, hvis han havde været lige saa meget Demokrat som Højremanden Michelsen i Norge. Men ikke paa et eneste Punkt, heller ikke paa disse forholdsvis smaa Punkter, har den højtærede Konseilspræsident kunnet bryde med Højres Tradition. Medens Hørup blev populær blot paa en eneste demokratisk Ting, nemlig at lukke en Haveport op, saa er den højtærede Konseilspræsident til Trods for sin store personlige Elskværdighed ved at tabe sin Popularitet og ved at blive en forholdsvis ensom Mand i Demokratiet, det skal Fremtiden komme til at vise.

Denne Tvang, som man har Grund til at tro endnu anvendes, og som er bleven anvendt overfor den norske Deputation, har ogsaa en anden Side. Jeg erin-

drer, at jeg har set refereret et Sted, at Kultusministeren paa et Møde, hvor man talte om Ordensvæsenet, har sagt, at den socialdemokratiske Borgmester Jensen var ikke bedre end de andre, han indstillede ogsaa Folk til Ordener og Titler. Jeg skal sige dertil, at det viser, at der ogsaa er Tvangsforhold her i Landet, for selv om Borgmester Jensen personlig er nok saa meget Modstander af Ordens- og Titelvæsenet, behøve hans Embedsmænd ikke at være det. Hans Embedsmænd maa ønske at blive titulerede og dekorerede, naar de have Krav derpaa, i samme Grad som Magistratens andre Embedsmænd. Da Borgmester Jensen staa i Spidsen for en Afdeling i Magistraten, kan han ikke fordele de Mænd, der se anderledes paa det, saa maa han indstille de Embedsmænd, der ønske det og have et vist Krav derpaa. De villø her kunne se, hvorledes der øves Pres, saa længe vi bevare Ordens- og Titelvæsenet.

I det her foreliggende Forslag have vi holdt os til Bergs Forslag, idet vi kun have tilladt os et Par Ændringer. Vi have et Par Steder strøget Ordet Under-saatter og sat Ordet Borger, og jeg antager, at alle ville være enige i, at det er et bedre Udtryk. Endvidere have vi i § 4, der handler om Hofstillinger, udeladt det første Stykke om, at det ved Lov skal bestemmes, hvor mange Kammerherrer, der maa være. Vi gaa ud fra, at Hofgraderne Kammerherre osv. ere Titler, der falde bort, naar Lovforslagets § 1 vedtages, men for øvrigt maa jeg sige, at vi betragte det som noget, der vedrører Kongen personlig, om han vil kalde sine Tjenere Herrer eller Junkere, det overlade vi til hans Skøn. Men hvis Kammerherre er andet end en Herre, der gør Tjeneste i Kammeret og en Jagtjunker en Herre, der gør Tjeneste ved andet end Jagten, er der Tale om en Titel, som maa bortfalde. Der er kommet en Efterretning fra Norge gaaende ud paa, at Kong Haakon er i Færd med at afskaffe alt saadant og ikke ønsker at omgive sig med Kammerherrer, men med andre Mennesker. I Norge har man ikke Adel, man har ikke Ekscellenser og ingen Kammerraader, og man er i Færd med at afskaffe Løveordenen og indskrænke Olavsordenen. Jeg vil henstille, at man har Opmærksomheden henvendt paa Norge. Vi have skænket Norge en Konge, lad os haabe, at de ville skænke os et mere demokratisk Syn paa dette Forhold. Det vilde blive til Gavn for Landet.